

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond (hierna: de rechtbank), van 13 november 2008 in zaak
nr. 08/21076 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 mei 2008 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen en geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 november 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 december 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens heeft de Afdeling partijen medegedeeld dat de behandeling van de onderhavige zaak wordt aangehouden in afwachting van de antwoorden van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) op de door de Afdeling (bij verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007 in zaak nr. 200702174/1; www.raadvanstate.nl) gestelde prejudiciële vragen over de betekenis van artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn).

Bij arrest van 17 februari 2009 in zaak C-465/07, Elgafaji, (www.curia.europa.eu), heeft het Hof voormelde vragen beantwoord.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, hebben de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 december 2009, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 januari 2010, schriftelijke uiteenzettingen gegeven.

2. Overwegingen

2.1. In het eerste deel van de grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven en voor zover hier van belang, de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) valt, omdat de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn biedt materieel niet verder gaat dan de bescherming die wordt geboden door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zoals uitgelegd in de

jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de tweede deel van de grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven, dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.1.1. De vreemdeling heeft steeds volhard in zijn verklaringen dat hij is, afkomstig uit Libanon. De staatssecretaris heeft deze verklaringen over de hem identificerende gegevens niet uitdrukkelijk bestreden; hij is er bij de beoordeling van de aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, ook van uitgegaan dat de vreemdeling afkomstig uit Libanon.

2.1.2. De rechtsvragen die in de grief worden opgeworpen, heeft de Afdeling beide beantwoord in haar uitspraak van 9 april 2010 in zaak nr. 200807306/1/V2 (ter voorlichting van partijen aangehecht). Uit deze uitspraak volgt dat het eerste deel van de grief slaagt en het tweede deel faalt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 15 mei 2008 toetsen in het licht van hetgeen de vreemdeling daartegen heeft aangevoerd, voor zover daarop, gegeven het vorenstaande, nog moet worden beslist.

2.3. De vreemdeling betoogt onder verwijzing naar zijn zienswijze op het voornemen om de aanvraag af te wijzen van 28 februari 2008 (hierna: de zienswijze) dat, zakelijk weergegeven, de staatssecretaris niet heeft onderkend dat hij in aanmerking komt voor de door artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn geboden bescherming vanwege de algemene veiligheidssituatie in Libanon.

2.3.1. De staatssecretaris heeft in het besluit en het daarin ingelaste voornemen daartoe volstaan met uiteen te zetten dat de beoordeling die hij verricht in het kader van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, overeenkomt met die welke hij verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De vreemdeling kan geen geslaagd beroep doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, nu deze vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas evenmin een geslaagd beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, aldus de staatssecretaris.

2.3.2. Aangezien de staatssecretaris zich in zijn besluitvorming aldus niet heeft uitgelaten over de vraag of zich in Libanon de uitzonderlijke situatie voordeed waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt, volgt uit hetgeen hiervoor onder 2.1.2. is overwogen dat het betoog van de vreemdeling slaagt.

2.3.3. Het beroep, voor zover gericht tegen de afwijzing van de aanvraag om de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, is gegrond. Het besluit dient in zoverre wegens strijd met

artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te worden vernietigd.

2.4. De vreemdeling betoogt voorts dat, samengevat weergegeven, de staatssecretaris zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt verleend, onder de beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken (hierna: de buitenschuld-vergunning). De staatssecretaris heeft in het besluit niet gereageerd op hetgeen hij in de zienswijze heeft aangevoerd omtrent zijn verzoek om bemiddeling door de Immigratie- en Naturalisatiedienst, maar volstaan met uiteen te zetten dat nu hij niet aan de overige voorwaarden van het beleid voldoet, hem hierom niet de buitenschuld-vergunning wordt verleend, aldus de vreemdeling.

2.4.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit - in reactie op de zienswijze - op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, de vreemdeling niet voldoet aan het in het beleid neergelegde vereiste dat hij zelfstandig heeft geprobeerd zijn vertrek te realiseren, aangezien hij zijn stelling dat hij zich tot de Libanese ambassade heeft gewend niet met stukken heeft gestaafd.

Aangezien de bemiddeling als door de vreemdeling bedoeld eerst aan de orde is nadat deze vruchteloos zelfstandig zijn vertrek heeft geprobeerd te realiseren, ligt in het standpunt van de staatssecretaris dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt vruchteloos zelfstandig geprobeerd te hebben zijn vertrek te realiseren, besloten dat bemiddeling als door de vreemdeling bedoeld, niet aan de orde is. De staatssecretaris heeft zich dan ook deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet ambtshalve een buitenschuld-vergunning wordt verleend.

Het betoog faalt.

2.4.2. Het beroep, voor zover gericht tegen de weigering de vreemdeling ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, is ongegrond.

2.5. De Afdeling ziet in hetgeen de staatssecretaris en de vreemdeling in hun onderscheiden brieven van 21 december 2009 en 14 januari 2010 hebben aangevoerd aanleiding te bezien of uit een oogpunt van finale geschilbeslechting reden bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het besluit, voor zover vernietigd, in stand blijven. Zij overweegt hiertoe als volgt.

2.5.1. De staatssecretaris heeft zich in de brief van 21 december 2009 op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, ten tijde van het besluit van 15 mei 2008 zich in Libanon niet de uitzonderlijke situatie voordeed waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt. De Afdeling leidt hieruit af dat de staatssecretaris zich thans op het standpunt stelt dat de vreemdeling, ongeacht de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, aangezien zich ten tijde van

het besluit van 15 mei 2008 in Libanon niet de uitzonderlijke situatie voordeed waartegen die bepaling bescherming biedt.

2.5.2. De vreemdeling heeft zich in zijn brief van 14 januari 2010 op het standpunt gesteld dat zich in Libanon wel de uitzonderlijke situatie voordeed waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt. Volgens hem deed zich vorenbedoelde situatie voor van mei 2007 tot in september 2007. Hij heeft hiertoe verwezen naar het die periode bestrijken "Country Report on Human Rights Practices Lebanon 2008" van het United States Department of State, het artikel "Army torturing Palestinian refugees" van de internetsite <http://justice4lebanon.wordpress.com> en informatie op de internetsites http://en.wikipedia.org/wiki/2007_lebanon_conflict en <http://electronicintifada.net/bytopic/printer674.shtm>.

2.5.3. De vreemdeling betoogt tevergeefs dat de staatssecretaris niet heeft onderkend dat het relevante peilmoment voor beantwoording van de vraag of sprake is van de uitzonderlijke situatie waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt, is gelegen op het moment dat hij zijn land heeft verlaten en niet op het moment van het tot stand komen van het besluit van 15 mei 2008. Uit hetgeen de Afdeling heeft eerder overwogen (de uitspraak van 12 oktober 2009 in zaak nr. 200808076/1/V2; www.raadvanstate.nl) volgt dat het relevante peilmoment als hier bedoeld is gelegen ten tijde van de totstandkoming van het besluit tot afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ingevolge artikel 83 van de Vw 2000, kunnen niettemin na het besluit opgekomen feiten en omstandigheden bij de toetsing ervan worden betrokken.

2.5.4. Mede nu de hiervoor onder 2.5.2. vermelde stukken geen betrekking hebben op het ten tijde hier van belang zijnde peilmoment, maar op de periode voorafgaand aan het vertrek van de vreemdeling dan wel vlak hierna, valt hieruit niet af te leiden dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 15 mei 2008 in Libanon sprake was van de uitzonderlijke situatie waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt. Aangezien uit deze stukken evenmin blijkt dat vorenbedoelde uitzonderlijke situatie zich in Libanon thans wel voordoet, ziet de Afdeling aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van dat besluit, voor zover vernietigd, in stand blijven.

2.6. De staatssecretaris, thans de minister van Justitie, dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 13 november 2008 in zaak nr. 08/21076;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep, voor zover gericht tegen de afwijzing van aanvraag om de vreemdeling een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel te verlenen, gegrond, en voor het overige ongegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 15 mei 2008, met kenmerk 0710-11-0418 in zoverre;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit, voor zover vernietigd, geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.127,00 (zegge: elfhonderdzevenentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. P.A. Offers, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

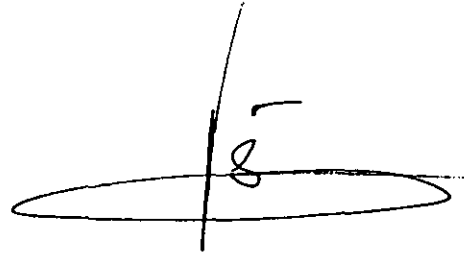
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 mei 2010

284-572.

Verzonden: 28 mei 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, horizontal oval shape with a vertical line crossing it near the center. To the right of the vertical line, there are some smaller, less distinct markings that appear to be part of the signature.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

eiser,
gemachtigde mr. P.M. van der Roest, advocaat te Nijmegen,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Op 12 juni 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 15 mei 2008, verzonden op 19 mei 2008. Bij dat besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Tevens heeft verweerder bij dit besluit geweigerd eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, onder de beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

1.2. De gronden van het beroep zijn kenbaar gemaakt bij schrijven van 3 juli 2008.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

1.4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 29 oktober 2008, alwaar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. H. Verbaten. Als tolk is verschenen de heer A. Koudan.

2. Overwegingen

2.1. Eiser, statenloos en beweerdelijk in Libanon geboren op _____ en van Palestijnse afkomst, heeft op 11 oktober 2007 een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

2

2.2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag heeft eiser – kort en zakelijk – weergegeven aangevoerd dat hij vreest eiser te worden gedood door de groepering Fatah Al-Islam. Eiser, die in het vluchtelingenkamp waar hij verbleef (Al Baddawi) trainingen in de vechtsporten karate en okido gaf, was door deze organisatie benaderd om militaire trainingen te geven. Aangezien eiser dit heeft geweigerd, wilde Fatah Al-Islam eiser doden. Op 22 februari 2005 werd eiser naar hij veronderstelt door leden van deze organisatie beschoten, waarna hij het vluchtelingenkamp heeft verlaten. Voorts is eiser niet in het bezit van documenten en kan hij ook niet in het bezit komen van documenten die recht geven op verblijf in Libanon. Hierdoor heeft eiser in Libanon geen menswaardig bestaan en loopt hij er voortdurend het gevaar om door de Libanese autoriteiten te worden opgepakt. Op 15 augustus 2007 is eiser voor de zesde of zevende keer vanwege zijn illegale verblijf opgepakt. Tijdens deze detentie is eiser gemarteld, waarbij zijn been is gebroken. Op 1 september 2007 heeft eiser zijn land van herkomst verlaten en is hij via Syrië en Turkije, waar hij nog een week heeft verbleefd, naar Nederland gereisd.

2.3. Bij het thans bestreden besluit van 15 mei 2008 heeft verweerder de aanvraag van eiser conform zijn voornemen van 7 februari 2008 afgewezen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn reistroute alsmede dat gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reis naar Nederland ontbreken. Vervolgens heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielaanvraag van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert, nu niet geloofwaardig wordt geacht dat eiser illegaal in Libanon verbleef, hij niet in Syrië woonachtig is geweest en hij op 15 augustus 2007 werd mishandeld door de Libanese autoriteiten. Voorts heeft verweerder in twijfel getrokken dat eiser problemen van de zijde van de groepering Fatah Al-Islam ondervond. Gelet hierop is verweerder van mening dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000.

2.4. Bij voormeld besluit van 15 mei 2008 heeft verweerder zich tevens op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, onder de beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn land niet uit Nederland kan vertrekken.

2.5. Bij fax van 12 juni 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van 15 mei 2008. In beroep heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan hem heeft tegengeworpen. Voorts heeft eiser bestreden dat zijn relaas ongelooftwaardig is en heeft hij een beroep gedaan op het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Eiser heeft verder een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, ook wel genoemd de Definitierichtlijn (hierna de richtlijn).

2.6. Ook is zijdens eiser bestreden dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, nu hij, zo hij stelt, buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

3

2.7. Aan de orde is de vraag of het besluit van 15 mei 2008 in rechte stand kan houden. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

2.8. Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; (...)"

2.9. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.10. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning *asiel* kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.11. Het ter zake gevoerde beleid is neergelegd in onderdeel C4/3.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

2.12. Blijkens onderdeel C4/3.6.2 van de Vc 2000 is voor de beoordeling van de asielaanvraag onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

2.13. Documenten die de reisroute onderbouwen zijn volgens onderdeel C 4/3.6.2 van de Vc 2000 in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan de vreemdeling zich bediend heeft tijdens de reis naar Nederland. In de tweede plaats kan de reisroute worden onderbouwd met alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de vreemdeling heeft gevolgd. Verklaringen die inhoudelijk dat een vreemdeling geen documenten heeft en niets meer weet van de reisroute zijn volgens onderdeel C4/3.6.3 van de Vc 2000 niet geloofwaardig. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute over heeft gelegd maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten wel consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen aflegt, geeft hij blijk van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

2.14. Verweerder heeft aan eiser tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd of ander concreet of indicatief bewijs van zijn gestelde reis heeft verstrekt. Eiser kan, aldus verweerder, worden verweten dat hij zijn trein- en buskaartje van zijn reis in Nederland heeft weggegooid. Voorts heeft eiser met betrekking tot zijn verblijf van 2 tot 5 september 2007 in Turkije geen schriftelijk bewijs en ook geen aannemelijke en

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

4

verifieerbare informatie verstrekt. Zo weet eiser niet waar hij in Turkije heeft verbleven, terwijl hij gedurende een week van de reisagent onbepaald televisie mocht kijken. Ten aanzien van de gestelde reis van zeven dagen tussen Turkije en Nederland per vrachtwagen is eiser evenmin in staat gebleken schriftelijk bewijs te overleggen dan wel aannemelijke en verifieerbare informatie te verstrekken.

2.15. Eiser heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat hem het ontbreken van reisdocumenten niet kan worden tegengeworpen, nu hij grotendeels op illegale wijze naar Nederland is gereisd en verweerder over zijn reis per vrachtwagen ook niets heeft gevraagd. Aangaande zijn reis in Nederland per trein en per bus was eiser er niet van op de hoogte dat van hem werd verwacht de op deze reis betrekking hebbende kaartjes te bewaren. Tijdens zijn verblijf in Turkije heeft eiser, die de Turkse taal niet machtig is, als tijdverdrijf op televisie films gekeken. Eiser heeft hieruit niet kunnen afleiden waar hij zich in Turkije bevond.

2.16. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder van eiser mogen verwachten dat hij informatie kon verstrekken over zijn reisroute en hij deze reis met indicatief bewijs kon staven. In de verklaring van eiser, te weten dat hij illegaal per vrachtwagen is gereisd, heeft verweerder geen grond hoeven vinden hem de gevolgen daarvan niet toe te rekenen. Van eiser, op wie de bewijslast rust om zijn reisroute inzichtelijk te maken, mocht in ieder geval verwacht worden dat hij een beschrijving van de vrachtwagen kon geven. Eisers stelling dat hem hier niet naar is gevraagd, kan daaraan, gelet op de op eiser rustende plicht consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over zijn reisroute af te leggen, niet afdoen. Blijkens de achtste pagina van het rapport van eerste gehoor is eiser ook in de gelegenheid geweest hierover te verklaren. Gelet op de op eiser rustende plicht om zijn reisroute met indicatief bewijs te onderbouwen, heeft verweerder eiser ook mogen tegenwerpen dat hij geen documenten heeft overgelegd met betrekking tot zijn reis in Nederland. De daarvoor gegeven verklaring van eiser dat hij niet wist dat hij geacht werd deze documenten te overleggen, heeft verweerder als onvoldoende van de hand mogen wijzen. Nog daargelaten of eiser aan de hand van de door hem bekeken televisiebeelden in Turkije kon weten waar hij zich bevond, heeft eiser ook ten aanzien van dit deel van zijn reis geen aannemelijke en verifieerbare informatie verstrekt, hetgeen verweerder wel van hem mocht verwachten.

2.17. Het vorenstaande brengt met zich dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat zich hier een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

2.18. Ingevolge de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 27 januari 2003 (JV 2003/103) mogen diens gevolge ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.19. In dat kader overweegt de rechtbank dat de Afdeling heeft overwogen onder meer in een uitspraak van 23 juni 2005 (JV 2005/315), dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die gestelde feiten ontleende

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

5

vermoedens behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst. Indien en voor zover verweerder van oordeel is dat de door de vreemdeling gestelde feiten geloofwaardig en de daaraan ontleende vermoedens plausibel zijn, is vervolgens voor een terughoudende toets geen plaats, waar het de beoordeling van de zwaarwegendheid van het relaas betreft.

2.20. Verweerder heeft het niet geloofwaardig bevonden dat eiser vanwege zijn illegaal verblijf te vrezen heeft van de Libanese autoriteiten. In dit verband heeft verweerder blijkens het in het bestreden besluit geïnsereerde voornemen aan eiser tegengeworpen dat zijn verklaring dat hij illegaal in Libanon verbleef niet geloofwaardig is, nu zijn gegevens voorkomen op een door hem overgelegde registratiekaart van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNWRA). Zijdens eiser zijn dienaangaande geen gronden aangevoerd. Dit maakt tevens dat ook eisers verklaring dat hij niet bij de UNWRA stond geregistreerd, voor ongeloofwaardig mocht worden gehouden.

2.21. Voorts heeft verweerder ongeloofwaardig mogen achten dat eiser analfabeet is. Eiser is immers blijkens de eerste bijlage bij het rapport van eerste gehoor in staat gebleken zijn personalia en die van zijn ouders op papier te zetten. Daarbij heeft eiser verklaard dat hij het Arabisch heeft geleerd door deel te nemen aan cursussen en dat een pastoor hem daarbij heeft geholpen. Ook heeft eiser verklaard de bijbel te lezen. Gelet hierop heeft verweerder geen geloof hoeven hechten aan eisers beweerdelijke analfabeet zijn en hem kunnen tegenwerpen dat hij niet over bepaalde zaken – waaronder de afstand tussen zijn geboorteplaats – kan verklaren.

2.22. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de gestelde arrestatie en martelingen door de autoriteiten op 15 augustus 2007, ten gevolge waarvan eiser stelt zijn been te hebben gebroken, ongeloofwaardig mogen vinden. Eiser heeft immers tevens verklaard dat hij twee weken nadien lopend gedurende twee tot drie uur door bergachtig gebied vanuit Libanon naar Syrië is gelopen. Voorts heeft hij verklaard dat hij voor de breuk geen medische hulp heeft gezocht. Gelet op de voor beenbreuken staande hersteltermijn heeft verweerder dan ook ongeloofwaardig mogen vinden dat eisers beenbreuk, waar blijkens de overgelegde medische stukken wel sprake van is geweest, het gevolg is geweest van martelingen door de autoriteiten op 15 augustus 2007.

2.23. Eisers verklaring dat hij nimmer in Syrië heeft verbleven, heeft verweerder eveneens voor ongeloofwaardig mogen houden en mogen betrekken in zijn geloofwaardigheidsoordeel over de gestelde problemen van de zijde van de Libanese autoriteiten. Hiertoe verwijst de rechtbank naar de wisselende verklaringen die eiser heeft afgelegd over de door hem overgelegde kopie van een verklaring van de Syrische tak van de Palestine Liberation Organization (PLO). Deze verklaring dateert van 20 juli 2001 en vermeldt dat eiser een uit Gaza afkomstige Palestijn is. Nu de enveloppe is voorzien van een Syrische postzegel heeft verweerder in het voornemen eisers verklaring dat zijn familie vanuit Libanon de verklaring heeft opgestuurd, in twijfel getrokken. In reactie hierop heeft eiser in zijn zienswijze aangegeven dat hij nimmer heeft verklaard dat zijn familie de verklaring zelf heeft verzonden. Zijn familie heeft na eisers vertrek geregeld dat de PLO in Syrië de verklaring zou opmaken en rechtstreeks aan eiser zou toezenden. In het bestreden besluit heeft verweerder er vervolgens op gewezen dat deze stelling niet kan kloppen, nu de verklaring dateert van zes jaar voor eisers vertrek, waarop zijdens eiser in beroep weer is gesteld dat de verklaring in handen was van zijn familie en zij hem door een derde vanuit Syrië hebben laten opsturen. Eisers stelling dat voormelde wisselende verklaringen zijn te

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

6

wijten aan tolkproblemen, heeft voor verweerder geen aanleiding hoeven zijn een ander standpunt in te nemen, nu deze problemen voor rekening en risico van eiser dienen te komen.

2.24. Verweerder heeft het verder niet geloofwaardig hoeven vinden dat eiser van de zijde van de groepering Fatah Al-Islam te vrezen heeft. Daartoe overweegt de rechtbank, nog daargelaten de vraag of eiser trainingen in de sport Aikido of Okido gaf op grond waarvan hij heeft gesteld in contact te zijn gekomen met voormelde groepering, dat verweerder aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat niet geloofwaardig is dat hij reeds in 2002 of 2003 te maken had met de Fatah Al-Islam. Uit openbare bronnen blijkt immers dat deze organisatie eerst na een afsplitsing van Fatah Al-Intifadah in november 2006 is ontstaan. Eisers stelling dat de leden van Fatah Al-Islam zich al veel eerder als zodanig manifesteerden, is niet onderbouwd en hoefde voor verweerder reeds daarom geen aanleiding te zijn om een ander standpunt in te nemen. In dit verband mocht tevens van belang worden geacht dat eiser niet in staat is gebleken enkele algemene vragen over de Fatah Al-Islam te beantwoorden.

2.25. De rechtbank overweegt dat verweerder zich, gelet op voorgaande aspecten in samenhang bezien, in redelijkheid op standpunt heeft kunnen stellen dat er geen geloof hoeft te worden gehecht aan het asielverhaal van eiser.

2.26. De rechtbank is, gelet op het gegeven toetsingskader en de verklaringen van eiser in samenhang bezien, van oordeel dat verweerder aan eiser derhalve op goede gronden geen verblijfsvergunning op grond van vluchtelingenschap heeft verleend.

2.27. Vervolgens overweegt de rechtbank als volgt.

2.28. Blijkens de Memorie van Toelichting (TK 1998-1999, 26 732, nr.3 p.37-38), wordt een verblijfsvergunning verleend op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde grond ingeval de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR). Ingevolge de genoemde artikelen dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.29. Gelet op hetgeen de rechtbank reeds heeft overwogen met betrekking tot het beroep op vluchtelingenschap is niet aannemelijk dat gedwongen terugkeer van eiser strijd oplevert met bovengenoemde artikelen.

2.30. Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

2.31. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn wordt in de richtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

7

nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.32. Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bestaat ernstige schade uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.33. Indien artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn zou moeten worden aangemerkt als een wijziging van het recht, kan daaraan slechts de door een vreemdeling gewenste betekenis toekomen, indien deze bepaling voor hem relevant is. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 20 juli 2007 (LJN: BB0917), kan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn alleen als voor een vreemdeling relevant worden aangemerkt, indien deze onder de reikwijdte van de bepaling valt. Dat betekent: indien de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Indien zijn land van herkomst ten tijde van het besluit niet verwickeld was in een internationaal gewapend conflict, is daarvoor bepalend of de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met een binnenlands gewapend conflict.

2.34. Indien zich in het land van herkomst van een vreemdeling ten tijde van het besluit tot afwijzing van zijn asielaanvraag geen internationaal of binnenlands gewapend conflict voordeed, valt hij –zoals volgt uit de voormelde uitspraak van 20 juli 2007– reeds daarom niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en kan hij aan die bepaling geen aanspraak op bescherming ontleen. Indien zich in het land van herkomst van een vreemdeling ten tijde van het besluit wel een zodanig conflict voordeed, houdt dit echter niet zonder meer in dat hij reeds daarom onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt. Vastgesteld moet worden of de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met dit conflict. Daarbij is van betekenis of dit conflict zich over alle delen van het land van herkomst uitstrekte, dan wel beperkt was tot duidelijk te onderscheiden deelgebieden. Indien, in dat laatste geval, een vreemdeling afkomstig is uit een deel, waar geen sprake was van een gewapend conflict en evenmin van gevolgen voor hem van een elders in het land bestaand gewapend conflict, zal hij bij terugkeer naar dat deel geen schade leiden die in verband kan worden gebracht met een zodanig conflict en daarom buiten de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn vallen.

2.35. Uit het vorenstaande, volgt dat een vreemdeling, afkomstig uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt en deze bepaling derhalve voor hem relevant is, indien hij aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaand gewapend conflict.

2.36. In de visie van verweerder slaagt het door eiser gedane beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn niet. Verweerder heeft daarbij niet inhoudelijk beoordeeld of aan de toepassingscriteria van dit artikel is voldaan. Een dergelijke beoordeling is volgens

verweerder voor de afwijzing van het verzoek om bescherming op grond van deze bepaling niet nodig omdat volgens verweerder de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn beoogt te bieden inhoudelijk geen andere bescherming behelst dan die in artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is geregeld. Dit kan volgens verweerder worden afgeleid uit het doel en de considerans van de richtlijn alsmede uit de totstandkoming ervan. In dit verband heeft verweerder gewezen op de overwegingen 9 en 26 van de richtlijn, waarin is overwogen dat de richtlijn niet ziet op de verlening van een vergunning aan personen om redenen die geen verband houden met een behoefte aan internationale bescherming maar op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden en dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het feit dat de Afdeling bij uitspraak van 12 oktober 2007 prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen over de uitleg van artikel 15, aanhef en onder c, noopt volgens verweerder voorshands niet tot wijziging van het standpunt dat artikel 15, aanhef en onder c, geen andere toetsing vereist dan de toetsing die thans reeds wordt verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. Daartoe heeft verweerder erop gewezen dat de Afdeling heeft overwogen dat het enkele feit dat onderdeel b van artikel 15 tekstueel aansluit bij hetgeen in artikel 3 van het EVRM is overwogen, niet uitsluit dat de ernstige schade als bedoeld in onderdeel c niet ook door artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM), wordt bestreken en dat zulks naar het oordeel van de Afdeling ook kan worden afgeleid uit de considerans van de richtlijn alsmede uit stukken met betrekking tot de totstandkoming van de richtlijn. Enkel omdat voor deze uitleg geen expliciete bevestiging in de richtlijn gevonden zou kunnen worden, heeft de Afdeling, aldus verweerder, aanleiding gezien tot het stellen van prejudiciële vragen.

Gezien deze overwegingen van de Afdeling heeft verweerder geen aanleiding gezien tot vooruitlopend op de beantwoording van de prejudiciële vragen van een andere uitleg aan artikel 15 aanhef en onder c, van de richtlijn uit te gaan dan tot op heden is gedaan.

2.37. Indien dit primaire standpunt niet wordt gevolgd is verweerder subsidiair van mening dat een beroep op bescherming ingevolge genoemd artikel van de richtlijn niet opgaat omdat een dergelijk beroep alleen kan slagen bij een geloofwaardig asielrelaas. Daarvan is in het onderhavige geval echter geen sprake. Verweerder heeft voor dit standpunt verwezen naar de bewoordingen van artikel 15 aanhef en onder c, van de richtlijn dat ziet op een ernstige en individuele bedreiging.

2.38. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat eiser aan het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder, c van de richtlijn geen aanspraak kan maken op bescherming op basis van de hierboven weergegeven overwegingen ongenoegzaam heeft gemotiveerd. Daartoe acht de rechtbank van belang dat de bij eerder genoemde verwijzingsuitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2007 gestelde prejudiciële vragen nu juist betrekking hebben op de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn aldus dient te worden uitgelegd dat die bepaling uitsluitend bescherming biedt in een situatie waarop ook artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, betrekking heeft, of in vergelijking met artikel 3 van het EVRM een aanvullende of andere bescherming biedt, welke laatste uitleg blijkens rechtsoverweging 2.8.5. van genoemde uitspraak door de Afdeling eveneens mogelijk wordt geacht. Ook het subsidiaire standpunt ontbeert een deugdelijke motivering. Uit rechtsoverweging 2.5 van de verwijzingsuitspraak van de Afdeling valt allereerst af te leiden dat de zaak die de Afdeling reden heeft gegeven

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

9

om bedoelde vragen aan het Europese Hof van Justitie voor te leggen eveneens een ongelooftwaardig bevonden asielrelaas betref. Verder ziet de rechtbank in de omstandigheid dat het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn het element ernstige en individuele bedreiging bevat geen reden om te oordelen dat een ongelooftwaardig relaas reeds aan verkrijging van bescherming op grond van dat artikel in de weg staat. Die ernstige en individuele bedreiging staat blijkens de bewoordingen van het artikel immers in causaal verband met willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Naar het oordeel van de rechtbank brengt dit met zich dat ook een ongelooftwaardig relaas binnen de reikwijdte van dit artikel kan vallen, indien dat ongelooftwaardig bevonden relaas, niet in de weg staat aan een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een betrokkene als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in (een deel van) zijn land van herkomst.

2.39. Het vorenstaande doet de rechtbank concluderen dat het beroep voor gegrond moet worden gehouden en het besluit wegens strijd met het in artikel 3:46 van de Awb neergelegde motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking komt. De rechtbank ziet derhalve geen aanleiding nog te treden in de vraag of eiser in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

2.40. De rechtbank acht verder termen aanwezig om verweerder op grond van het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de proceskosten die eiser redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met deze procedure, een en ander overeenkomstig de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Voor de in aanmerking te nemen proceshandelingen worden twee punten toegekend (één punt voor het indienen van het beroepschrift en één punt voor het verschijnen ter zitting) met een waarde van EUR 322,= per punt. Het gewicht van de zaak wordt bepaald op gemiddeld, hetgeen correspondeert met de wegingsfactor één.

2.41. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

2.42. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Procedurenummer: AWB 08 / 21076

10

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 15 mei 2008;

bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiser begroot op EUR 644,= (zijnde de kosten van de rechtsbijstand), te vergoeden door de Staat der Nederlanden de griffier van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond.

Aldus gedaan door mr. drs. E.J. Govaers in tegenwoordigheid van mr. D.D.R.H. Lechanteur als griffier en in het openbaar uitgesproken op **13 NOV. 2008**Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,verzonden op: **13 NOV. 2008**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 9 DEC 2008	
ZAAKNR. 2008088681 V2	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Postadres: Postbus 118, 5201 AC Den Bosch

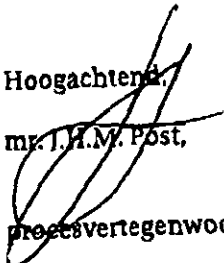
Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Magistratenlaan 222
5223 MA Den Bosch
Telefoon 073 - 888 3545
Fax 073 - 888 3085

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging Den Bosch
Doorkiesnummer(s)	Mr. J.H.M. Post
Datum	073 - 8883022
Ons kenmerk	9 december 2008
Luw kenmerk	0710.11.0418
Bijlage(n)	3
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Roermond, van 13 november 2008, op dezelfde dag verzonden, met kenmerk AWB 08/21076.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Hoogachtend,

 mr. J.H.M. Post,
 procesvertegenwoordiger
 Ministerie van Justitie
 Immigratie- en Naturalisatiedienst,
 Procesvertegenwoordiging
 Vestiging 's-Hertogenbosch,
 Postbus 118,
 5201 AC 's-Hertogenbosch
 telefoon 073 - 888 3022,
 telefax 073 - 888 3230

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A.R.J. Maas
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Roermond
van 13 november 2008
met kenmerk 08/21076

Inzake:
met IND-kenmerk 0710.11.0418
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. P.M. van der Roest
advocaat te Nijmegen

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

Mr. J.H.M. Post
073 - 8883022

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Roermond, van 13 november 2008, op dezelfde dag verzonden, met kenmerk 08/21076 (*productie*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 15 mei 2008 gegrond heeft verklaard. Dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Verweerder heeft op 11 oktober 2007 een asielaanvraag ingediend. Na een gevolgde voornemenprocedure is deze aanvraag bij besluit van 15 mei 2008, verzonden op 19 mei 2008, afgewezen. Tegen dit besluit heeft verweerder op 12 juni 2008 beroep ingesteld. Het beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.38. van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat eiser aan het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn geen aanspraak kan maken op bescherming op basis van de hierboven weergegeven overwegingen ongenoegzaam heeft gemotiveerd. Daartoe acht de rechtbank van belang dat bij eerder genoemde verwijzingsuitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2007 gestelde prejudiciële vragen nu juist betrekking hebben op de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn aldus dient te worden uitgelegd dat die bepaling uitsluitend bescherming biedt in een situatie waarop ook artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, betrekking heeft, of in vergelijking met artikel 3 van het EVRM een aanvullende of andere bescherming biedt, welke laatste uitleg blijkens rechtsoverweging 2.8.5. van genoemde uitspraak door de Afdeling eveneens mogelijk wordt geacht. Ook het subsidiaire standpunt ontbeert een deugdelijke motivering." (...) "Verder ziet de rechtbank in de omstandigheid dat het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn het element ernstige en individuele bedreiging bevat geen reden om te oordelen dat een ongeloofwaardig relaas reeds aan de verkrijging van bescherming op grond van dat artikel in de weg staat. Die ernstige en individuele bedreiging staat blijkens de bewoordingen van artikel immers in causaal verband met willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Naar het oordeel van de rechtbank brengt dit met zich dat ook een ongeloofwaardig bevonden relaas binnen de reikwijdte van dit artikel kan vallen, indien dat ongeloofwaardig bevonden relaas, niet in de weg staat aan een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een betrokkene als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in (een deel van) zijn land van herkomst."

- 3.2 Op de hiervoor onder 3.1 genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.39. tot en met 2.41. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

- 4 **Toelichting op de grieven**
- 4.1 De Staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83 (hierna: de richtlijn) materieel geen wijziging in de toelatingsgronden voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd brengt zoals die thans in de Vw 2000 zijn neergelegd. Dat wordt hierna toegelicht.
- 4.2 De implementatietermijn van de richtlijn verstreek op 10 oktober 2006. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn is bij Koninklijke boodschap van 3 januari 2007 aangeboden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal¹. Bij brief van 16 februari 2007 heeft de Minister van Justitie met het oog op de behandeling van dit wetsvoorstel het ontwerpbesluit tot - onder meer - wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 ter implementatie van de richtlijn aan de Voorzitter van de Tweede Kamer gezonden².
- 4.3 De preambule van de richtlijn verwijst onder meer naar de conclusies van Tampere³. In deze conclusies heeft de Europese Raad de noodzaak van een gemeenschappelijk asiel- en immigratiebeleid benadrukt. Doel was, aldus deze conclusies, een open en veiliger Europese Unie, die volledig voldoet aan de verplichtingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève en andere relevante instrumenten betreffende de mensenrechten, en die in staat is op basis van solidariteit humanitaire noden te lenigen (onderdeel 4). Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel diende onder meer te voorzien in op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus. Het stelsel moest daarnaast worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft, een passende status verlenen (onderdeel 14). De Europese Raad drong er voorts op aan te streven naar overeenstemming over tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen lidstaten. Overwogen werd om enige vorm van reservemiddelen ter beschikking te stellen voor tijdelijke bescherming bij massale instroom van vluchtelingen (onderdeel 16).
- 4.4 De strekking van de conclusies was dat de bestaande refoulement-verboden moesten worden *gehandhaafd*.
- 4.5 Met de Richtlijn 2004/83/EG is vorm gegeven aan de als eerste genoemde doelstelling van de conclusies van Tampere. Met de Richtlijn 2001/55/EG van 20 juli 2001⁴, waarin - kort weergegeven - minimumnormen zijn neergelegd voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, was eerder al voldaan aan de tweede doelstelling op het gebied van het asiel- en immigratiebeleid.
- 4.6 Naar Nederlands recht is de verblijfsvergunning voor een verdragsvluchteling geregeld in artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 en de subsidiaire bescherming als bedoeld in de richtlijn geregeld in het eerste lid

¹ Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 1. Zie nr. 2 voor het wetsvoorstel, nr. 3 voor de toelichting en nr. 4 voor het Advies van de Raad van State en het Nader rapport.

² Tweede kamer 2006-2007, 30 925, nr. 5.

³ De conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, te vinden via www.europa.eu.int/council/off/ concl.

⁴ Pb E.G.L. 212/12 van 7 augustus 2001.

van deze bepaling onder b³. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State is uit een oogpunt van rechtszekerheid in het Vreemdelingenbesluit een bepaling opgenomen over het toepassingsbereik van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 in relatie tot artikel 15 van de richtlijn.

4.7 Daartoe luidt de tekst van artikel 3.105d:

"Onder foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, wordt mede verstaan:

- a. doodstraf of executie;
- b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

4.8 De regering ziet dit als verduidelijking van een bestaande toelatingsgrond en niet als een wijziging daarvan¹. Dat standpunt is gebaseerd op de betekenis van artikel 29 onder b van de wet en de richtlijn zelf.

4.9 In de memorie van toelichting bij het huidige artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000, is opgemerkt dat deze bepaling een omschrijving bevat wanneer tot verlening van een verblijfsvergunning wordt overgegaan indien de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing en artikel 7 van het IVBPR².

4.10 De richtlijn geeft een invulling van het verbod van refoulement zoals dat in diverse internationale verdragen als bindend voor de lidstaten is neergelegd.

In deze zin ook artikel 21 lid 1 van de richtlijn: "De lidstaten eerblijden het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen." Vergelijk ook de strekking van de conclusies van Tampere, zie hiervoor, onder 5.6.

In deze zin ook de onderdelen 24 en 25 van de preambule, waarin is overwogen dat de regels ter zake de subsidiaire bescherming die in het Verdrag van Genève vastgelegde regeling ter bescherming van vluchtelingen aanvullen en de criteria hiervoor in overeenstemming dienen te zijn met internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten. Onder "bestaande praktijken" begrijpt de Staatssecretaris bestaande praktijken ten aanzien van deze instrumenten.

Deze invulling sluit aan bij de bescherming die in het Nederlandse recht via artikel 29, eerste lid, onder (a en) b, Vw 2000, wordt geboden.

4.11 Artikel 15 onder c van de richtlijn (in verbinding met artikel 2 onder e) beoogt niet meer (en niet minder) te zijn dan een invulling van artikel 3 EVRM zoals deze volgt uit de rechtspraak van het EHRM. Dit blijkt ook uit de voorbereidende stukken voor deze richtlijn. In een "Presidency Note"

¹ Vergelijk de memorie van toelichting, blz 4, de eerste alinea van par. 3.1.

² Zie Staatsblad 2008, 115

³ Zie hierover de memorie van toelichting, blz 4, de laatste alinea en blz 5, de eerste alinea. Zie voorts de Nota van toelichting bij het ontwerp-vreemdelingenbesluit, onder 2.2, en de toelichting op het voorgestelde art. 3.105d, zie verder Nota naar aanleiding van het Verslag Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 7, onderdeel 2.2.4 over artikel 15 van de richtlijn.

⁴ Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz 37 onderaan, doortlopend op blz 38.

van 25 september 2002⁹ wordt over (de tekst op dat moment van) onderdeel c van artikel 15 van de richtlijn onder meer opgemerkt:

"Sub-paragraph (c) describes a situation where a civilian faces a serious threat to his life or physical integrity in a country involved in an armed conflict, be it international or internal.

Sub-paragraphs (a) and (b) would in all cases appear to cover applicants facing a serious threat to life or physical integrity. However, threats arising in situations of indiscriminate violence, would not be covered since such situations can not be described as treatment or punishment or suffering the death penalty.

Hence a separate subparagraph has been drafted in order to include this situation. This would simultaneously be in line with the jurisprudence of the ECtHR relating to Article 3 of ECHR, namely as was indicated in V versus UK

(Vivvarajah versus UK 13164/87 of 30 October 1991. In this case the Court stated that it would not exclude the possibility of applying the principle of non-refoulement in a situation where a country would seek to expel an individual to a country where a high level of insecurity prevailed.),

that an expulsion as such to a situation with a high level of danger and insecurity/indiscriminate violence could be considered an inhuman or degrading treatment."

Uit deze passage blijkt duidelijk dat is beoogd de bestaande rechtspraak van het EHRM ten aanzien van artikel 3 EVRM te codificeren.

In deze nota memoreert het voorzitterschap overigens ook de consensus die kort tevoren tijdens een informele ministersvergadering bestond over het feit dat de gemeenschappelijke definitie van subsidiaire bescherming "should be based on already existing obligations of Member States, in particular Article 3 of the European Convention on Human Rights (...) and Article 1 of the 6th Protocol (...) regarding the abolition of the death penalty."

Dat onderdeel c niet meer beoogt te behelzen dan een codificatie van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM blijkt ook uit de toelichting op het oorspronkelijke onderdeel d van artikel 15, welk onderdeel de eindstreep niet heeft gehaald. Dat onderdeel behelste andere mensenrechtenschendingen dan die vielen onder de reikwijdte van artikel 15 EVRM (en art. 1 van het zesde protocol bij het EVRM):

"The intention of sub-paragraph (d) is to create a definition of subsidiary protection, which will be able to take into account other violations of human rights than the ones deriving from Article 3 of the ECHR and Article 1 of the 6th Protocol to the ECHR (...)"

- 4.12 Ter illustratie kan in dit verband verder nog worden gewezen op het commentaar van verschillende landen op concepten voor de richtlijn. Bij een van die concepten verzochten diverse lidstaten bij de formulering van een definitie van de persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt de terminologie van het EHRM te gebruiken¹⁰. Elders merkten enkele lidstaten op dat het er bij de definitie om ging te vermijden

⁹ Een van de Raadsdocumenten die niet in het Nederlands is opgenomen, documentnr. 12148/02 (Interinstitutional File 2001/0207(CNS)). De documenten van de Raad zijn te vinden via www.consilium.europa.eu.

¹⁰ Zie: Resultaat besprekingen van 9 juli 2002, documentnr. 10596/02, blz. 7, noot 2.

dat verschillende hoven of instanties, zoals het EHRM of het Comité tegen foltering, in vergelijkbare gevallen uiteenlopende uitspraken doen¹¹.

- 4.13 Deze opvatting over artikel 15c van de richtlijn lijkt overigens ook te worden voorgestaan door de Immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk. In een tweetal stukken over "Humanitarian Protection" is achtereenvolgens te lezen:

"The main effect of this provision is to clarify the scope of existing European caselaw on article 3 of the ECHR. Although a situation of international or internal armed conflict does not, in itself, give rise to a claim for protection, it can provide the basis for such a claim where applicants can show that they are individually at risk."¹²

en:

"Applicants cannot rely on the assertion that this ground is met simply because in the country of return there is an international or internal armed conflict where there is indiscriminate violence. The examination of the threatened return (enforced or voluntary) must focus on its foreseeable consequences, taking into account the personal circumstances of the applicant (*Vilvarajah v United Kingdom (1991) 14 E.H.R.R.*) and the risk posed must be specific to the individual. A general situation of violence in the receiving state is not sufficient (*HLR v France (1997) 26 E.H.R.R. 29*). (...)

This is a narrow category. Humanitarian Protection is only likely to be granted on this basis in exceptional circumstances."¹³

- 4.14 In de eerder genoemde nota memoreert het Voorzitterschap de consensus die kort tevoren tijdens een informele ministersvergadering in Kopenhagen bestond over het feit dat de gemeenschappelijke definitie van subsidiaire bescherming "should be based on already existing obligations of Member States, in particular Article 3 of the European Convention on Human Rights (...) and Article 1 of the 6th Protocol (...) regarding the abolition of the death penalty."

Ook in de toelichting op het oorspronkelijke voorstel van de commissie was vermeld dat de bedoeling van het voorstel was om bestaande verplichtingen te codificeren: "In plaats van trachten de lidstaten nieuwe ratione personae-verplichtingen op te leggen op het gebied van bescherming worden in het voorstel de bestaande internationale en communautaire verplichtingen en praktijk verduidelijkt en in regels vastgelegd."

Documentnr. 13620/01 ASILE 52 van 7 november 2001, blz. 6, de derde alinea.

- 4.15 Uit de "Presidency Note", waarop hiervoor is gewezen, blijkt dat het opnemen van artikel 15c van de richtlijn is ingegeven door het feit dat de onderdelen a en b van artikel 15 weliswaar die verzekers omvatten die geconfronteerd worden met een serieuze bedreiging van leven of fysieke integriteit, maar dat de woorden "behandeling" of "bestrafing" of "doodstraf" te beperkend werden gevonden. Het Voorzitterschap leest, kennelijk op basis van discussies tussen vertegenwoordigers van de lidstaten of het ontwerp-tekst, in het arrest *Vilvarajah* dat het EHRM niet

¹¹ Zie: Resultaat besprekingen van 25 september 2002, documentnr. 12199/02, blz. 3, noot 3.

¹² "Considering human rights claims (Humanitarian protection and Discretionary leave)", 4^e edition, published 20 november 2006, te vinden op www.ind.homeoffice.gov.uk.

¹³ Humanitarian Protection; API/October 2006; dezelfde website als genoemd in de vorige noot.

uitsloot dat het beginsel van non refoulement zou kunnen worden toegepast in geval van voorgenomen uitzetting naar een land waarin sprake was van een "High level of insecurity". Kennelijk heeft men voor dit "niet uitsluiten" in de richtlijn ruimte willen creëren.

Dat neemt echter niet weg dat in de rechtspraak van het EHRM steeds de eis wordt gesteld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat iemand bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM. Deze bewoordingen, "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" zijn neergelegd in de definitiebepaling, artikel 2, onder e van de richtlijn. Aan dit vereiste moet dus in alle in artikel 15 van de richtlijn genoemde gevallen zijn voldaan, wil een vreemdeling in beginsel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat uw Afdeling bij uitspraak van 12 oktober 2007 (200702174/1, LJN: BB5841) prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen over de uitleg van artikel 15 c van de richtlijn, noopt voorshands niet tot wijziging van het standpunt dat artikel 15c geen andere toetsing vereist dan de toetsing die thans reeds wordt verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000. Daartoe wordt erop gewezen dat de Afdeling heeft overwogen dat het enkele feit dat onderdeel b van artikel 15 tekstueel aansluit bij hetgeen in artikel 3 van het EVRM is overwogen, niet uitsluit dat de ernstige schade als bedoeld in onderdeel c niet ook door artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, wordt bestreken en dat zulks naar het oordeel van de Afdeling ook kan worden afgeleid uit de considerans van de richtlijn, alsmede uit stukken met betrekking tot de totstandkoming van de richtlijn. Enkel omdat voor deze uitleg geen expliciete bevestiging in de richtlijn kan worden gevonden, heeft uw Afdeling aanleiding gezien tot het stellen van prejudiciële vragen. Gelet op de overwegingen van Uw Afdeling ziet de Staatssecretaris dan ook geen aanleiding om vooruitlopend op de beantwoording van de prejudiciële vragen van een andere uitleg aan artikel 15c uit te gaan dan tot op heden is gedaan.

- 4.16 Zoals uit het voorgaande blijkt maakt de lezing van de bepaling die de Staatssecretaris voorstaat artikel 15 onder c ook niet zinledig. De communautaire wetgever heeft deze bepaling gezien en bedoeld als een codificatie van de rechtspraak van het EHRM.
- 4.17 De diverse overwegingen van de preambule, de tekst van de richtlijn, in het bijzonder van artikel 2 onder e van de richtlijn en het feit dat duidelijk is dat de lidstaten met artikel 15c binnen de reikwijdte van artikel 3 EVRM hebben willen blijven, betekent dat aan de woorden "willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" een beperkte betekenis zal toekomen.
- 4.18 Dit alles betekent dat artikel 15c van de richtlijn wordt bestreken door het huidige artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000. Anders dan de rechtbank in de bestreden uitspraak lijkt aan te nemen is de strekking van artikel 15 onder c van de richtlijn niet ruimer dan die van artikel 3 EVRM en artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. Mitsdien is het oordeel van de rechtbank dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft gemoedveerd waartoe verweerders beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn zou moeten leiden, onjuist.
- 4.19 In de bestreden beschikking heeft de Staatssecretaris zich ten aanzien van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000, op het standpunt gesteld dat het

asielrelaas van verweerder ongeloofwaardig is geacht. De rechtbank heeft in de bestreden uitspraak overwogen dat de Staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van verweerder niet geloofwaardig is en dat hierdoor evenmin aannemelijk is geworden dat hij bij terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. Indien zou moeten worden geoordeeld dat artikel 15 c van de richtlijn wel iets meer of iets anders dan artikel 3 EVRM omvat, is het belang van de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet anders geworden. Immers, de bewoordingen van artikel 15, aanhef onder c van de richtlijn zien op een ernstige en individuele bedreiging. Dit veronderstelt dat sprake moet zijn van een geloofwaardig asielrelaas. De rechtbank heeft zulks miskend.

4.20 Gelet op al het voorgaande heeft de rechtbank het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 15 mei 2008 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 9 december 2008

mr. A.R.J. Mads, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3031
telefax 073 888 3086

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

- 1.
2. de staatssecretaris van Justitie,
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 3 september 2008 in zaak nr. 08/10062 in het geding tussen:

|

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 februari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 september 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling en de staatssecretaris bij onderscheiden brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 1 oktober 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De staatssecretaris en de vreemdeling hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens heeft de Afdeling partijen medegedeeld dat de behandeling van de onderhavige zaak wordt aangehouden in afwachting van de antwoorden van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) op de door de Afdeling (bij verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007 in zaak nr. 200702174/1; www.raadvanstate.nl) gestelde prejudiciële vragen over de betekenis van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn).

Bij arrest van 17 februari 2009 in zaak C-465/07 (www.curia.europa.eu), heeft het Hof voormelde vragen beantwoord.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, hebben de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 december 2009, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 januari 2010, schriftelijke uiteenzettingen gegeven en nadere stukken ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de

rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

2.3. In zijn grief betoogt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in zijn besluitvorming geen juiste toets heeft aangelegd bij de beoordeling of de vreemdeling een geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Hij voert hiertoe aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling reeds geen geslaagd beroep kan doen op die bepaling, omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, nu zij toerekenbaar geen documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft overgelegd en van haar relaas niet de vereiste positieve overtuigingskracht uitgaat.

Voorts betoogt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven en voor zover hier van belang, de rechtbank heeft miskend dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 valt, omdat de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn biedt materieel niet verder gaat dan de bescherming die wordt geboden door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

2.3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl) kan uit punt 43 van voormeld arrest van het Hof van 17 februari 2009, gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, JV 2008/329) - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling evenzeer eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 januari 2010 in zaak nr. 200908528/1/V2; www.raadvanstate.nl) kan een vreemdeling aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn

aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat de mate van willekeurig geweld in het kader van het door hem gestelde gewapend conflict in zijn land van herkomst ten tijde van de totstandkoming van het besluit dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, als vorenbedoeld.

2.3.2. In het besluit en het daarin ingelaste voornemen daartoe, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is. Hij heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de vreemdeling toerekenbaar geen documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft overgelegd en dat haar relaas, dat wil zeggen haar verklaringen omtrent de redenen waarom zij een aanvraag voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 indient, niet geloofwaardig is. Ten aanzien van de verklaringen omtrent die redenen heeft de staatssecretaris zich, voor zover hier van belang, op het standpunt gesteld dat die niet geloofwaardig zijn, omdat de vreemdeling ter ondersteuning daarvan een tweetal documenten - een lidmaatschapskaart van de politieke partij Conseil National pour la Défense de la Démocratie en een arrestatiebevel - heeft overgelegd, waarvan niet aannemelijk is dat deze op haar persoon betrekking hebben en in haar verklaringen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Dit brengt met zich dat het beroep van de vreemdeling op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn faalt. Omdat de beoordeling die hij verricht in het kader van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn overeenkomt met die welke hij in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 verricht, en de vreemdeling vanwege de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas geen geslaagd beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, kan zij reeds hierom evenmin een geslaagd beroep doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, aldus de staatssecretaris.

2.3.3. Uit de hiervoor onder 2.3.1. vermelde uitspraken van de Afdeling van 25 mei 2009 en 15 januari 2010 volgt dat voor de beoordeling of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat zich in het land, of in voorkomend geval het gebied, van waaruit hij afkomstig is, de uitzonderlijke situatie voordoet als in die uitspraken bedoeld, de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent de redenen waarom hij een aanvraag voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 indient en die geen verband houden met het beroep op de uitzonderlijke situatie, geen betekenis heeft. Bij die beoordeling komt uitsluitend betekenis toe aan de geloofwaardigheid van de desbetreffende vreemdeling identificerende gegevens, zoals die over zijn herkomst uit het desbetreffende land of gebied.

2.3.4. De vreemdeling heeft steeds volhard in haar verklaringen dat zij is, afkomstig uit Burundi. De staatssecretaris heeft deze verklaringen over de haar identificerende gegevens niet uitdrukkelijk bestreden; hij is er bij de beoordeling van de aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen ook van

uitgegaan dat zij is, afkomstig uit Burundi. Het betoog van de staatssecretaris dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, reeds omdat zij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd en haar verklaringen omtrent de redenen waarom zij een aanvraag voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 indient niet geloofwaardig zijn, faalt dan ook.

2.3.5. De rechtbank heeft echter, door onder verwijzing naar de in de aangevallen uitspraak vermelde jurisprudentie tot het oordeel te komen dat, samengevat weergegeven, de toets die vereist is op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn niet gelijk is aan de toets aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, niet onderkend dat, zoals de Afdeling in de onder 2.3.1. vermelde uitspraken van 25 mei 2009 en 15 januari 2010 heeft overwogen, artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de door artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in voormeld arrest van 17 juli 2008 - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

De grief slaagt in zoverre.

2.4. Het hoger beroep van de staatssecretaris is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 26 februari 2008 toetsen in het licht van hetgeen daartegen in eerste aanleg is aangevoerd, voor zover daarop, gegeven het vorenoverwogene, nog moet worden beslist.

2.4.1. De vreemdeling betoogt dat, samengevat weergegeven, de staatssecretaris zich in het besluit onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat zij geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, nu hij zich daarin niet heeft uitgelaten over de vraag of zich in Burundi ten tijde van voor haar van belang de uitzonderlijke situatie voordeed waartegen die bepaling bescherming beoogt te bieden.

2.4.2. Uit hetgeen hiervoor onder 2.3.3. en 2.3.4. is overwogen, volgt dat het betoog van de vreemdeling slaagt. Het beroep is gegrond. Het besluit dient wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te worden vernietigd.

2.5. De Afdeling ziet in hetgeen de staatssecretaris en de vreemdeling in hun onderscheiden brieven van 21 december 2009 en 15 januari 2010 hebben aangevoerd aanleiding te bezien of uit een oogpunt van finale geschilbeslechting reden bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Zij overweegt hiertoe als volgt.

2.5.1. De staatssecretaris heeft zich in de brief van 21 december 2009 onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht Burundi van de minister van Buitenlandse Zaken van 6 maart 2009 en zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 17 maart 2009 (Kamerstukken II 2008/09, 19 637, nr. 1258) op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, ten tijde van het besluit van 26 februari 2008 in Burundi geen sprake was van de uitzonderlijke situatie als bedoeld in voormelde uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2009. De Afdeling leidt hieruit af dat de staatssecretaris zich thans op het standpunt stelt dat de vreemdeling, ongeacht de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, aangezien zich ten tijde van het besluit van 26 februari 2008 in Burundi niet de uitzonderlijke situatie voordeed waartegen die bepaling bescherming biedt.

2.5.2. De vreemdeling heeft zich in haar brief van 15 januari 2010 op het standpunt gesteld dat ten tijde van het besluit van 26 februari 2008 zich in Burundi vorenbedoelde uitzonderlijke situatie wel voordeed. Zij heeft hiertoe twee artikelen van de British Broadcasting Corporation Monitoring Africa van 1 maart 2008 en 24 juli 2008, twee artikelen van Reuters News van 26 februari 2008 en 1 maart 2008 en een document van de Immigration and Refugee Board of Canada van 3 maart 2008 overgelegd en daarnaast gewezen op informatie van het United States Department of State over de situatie in Burundi in 2008.

2.5.3. In eerdere uitspraken (de uitspraken van 15 juli 2009 in zaak nr. 200805874/1/V2, van 20 juli 2009 in zaak nr. 200801934/1/V2 en van 26 augustus 2009 in zaak nr. 200808648/1/V2; www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de desbetreffende vreemdelingen met de stukken over de veiligheidssituatie in Burundi die zij ter staving van hun beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn hebben overgelegd niet aannemelijk hebben gemaakt dat ten tijde voor hen van belang de mate van willekeurig geweld in het kader van het door die vreemdelingen gestelde gewapend conflict in Burundi dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden aan te nemen dat zij, louter door hun aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liepen op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De in deze zaak door de staatssecretaris en de vreemdeling overgelegde stukken bevatten geen informatie die grond biedt voor het oordeel dat zich in Burundi ten tijde van het besluit van 26 februari 2008 deze uitzonderlijke situatie wel voordeed.

Aangezien uit de hiervoor onder 2.5.1. en 2.5.2. vermelde stukken evenmin blijkt dat vorenbedoelde uitzonderlijke situatie zich in Burundi thans wel voordoet, ziet de Afdeling aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.7. De staatssecretaris, thans de minister van Justitie, dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 3 september 2008 in zaak nr. 08/10062;
- IV. verklaart het in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- V. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 26 februari 2008, met kenmerk [REDACTED];
- VI. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VII. veroordeelt de minister van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.127,00 (zegge: elfhonderdzevenentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. H. Troostwijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

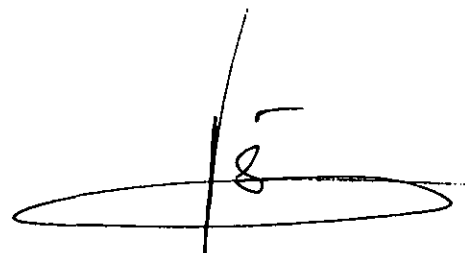
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 april 2010

284-572.

Verzonden: 9 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

